

L'auditoria i el retiment de comptes

El repte més immediat que sens dubte tenen en aquests moments els nostres gestors públics és reduir amb urgència els déficits acumulats i el deute compromès. I això en un moment en què creix entre la ciutadania l'exigència de millors serveis i en el qual es constata que les continuades retallades de serveis bàsics són un recurs esgotat.

Així doncs, amb independència d'ideologies, aquesta reducció de déficits ha de venir de la simplificació de la burocràcia, de la reducció de costos de funcionament i de l'impuls

de la innovació.

El bon govern exigeix avui que els gestors públics actuïn amb transparència real, la qual cosa significa posar a disposició dels ciutadans informació útil, rellevant i accessible. Un fet que va molt més enllà de la simple publicació de dades en una pàgina web i que ha de convertir-se en un autèntic retiment de comptes sobre la naturalesa, la destinació i l'impacte social dels recursos gestionats. Dissortadament, no sembla que a Espanya les coses vagin per aquest camí.

La Llei de Transparència que es

va aprovar fa dos anys, encara no disposa d'un reglament que la desenvolupi i estableixi les sancions corresponents, la qual cosa permet que no es compleixin alguns dels seus punts fonamentals sense cap conseqüència, com l'obligació de publicar els contractes realitzats pels serveis públics.

La ciutadania vincula la transparència i el retiment de comptes amb la lluita contra la corrupció. Desgraciadament, el frau, la corrupció i la falta d'integritat en la gestió d'institucions públiques i privades és avui una realitat

molt present en el nostre entorn. L'ètica i els valors han de tenir sempre una posició indiscutiblement rellevant en la gestió empresarial, això implica establir controls interns i externs que assegurin el seu compliment. Un control que és especialment important quan la falta de recursos econòmics i humans en els organismes responsables d'auditar els comptes públics sembla una situació difícil de millorar a curt termini.

D'aquí la necessitat d'una Llei d'Auditories Públiques,

llargament promesa per alguns partits, però que mai s'ha arribat a concretar. Avui gairebé cap municipi de més de 50.000 habitants se sotmet a auditories externes. L'única excepció -des de fa més de vint anys- és l'Ajuntament de Barcelona.

Tot i que la funció principal de l'auditoria no és detectar el frau, un control adequat dels recursos públics i una política real de transparència amb verificacions fetes per professionals independents dificultarien la seva comissió en gran manera.

Penso que...

Daniel Faula Llimós

President del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya